

Beszámoló – Tanári és alkotói részvétel bécsi szakmai programon (2026. március)

VADAS ZSÓFIA TAMARA

2026. MÁRCIUS 2-7

BÉCS

Hat napot töltöttem Bécsben, ahol egy sűrű és gazdag szakmai programon vettem részt. A szakmai hét alatt órákat látogattam, előadásokat néztem, szemináriumon vettem részt, artist talk -on hallgattam meg az alkotók gondolatait, és egy kiállítást is megtekintettem. A program lehetőséget adott arra, hogy tanári és alkotói pozíciómat egy másik, aktívan tanuló perspektívába helyezzem, ami frissítő élményt jelentett: mások alkotói és pedagógiai gyakorlatát tapasztaltam meg, inspirációt gyűjtve saját munkámhoz. A program során kiléphettem a megszokott szerepemből, és más perspektívából reflektálhattam, értelmezve a kortárstánc tanítási lehetőségeit és az alkotói pozíciók gazdagságát.

A program keretében részt vettem Lau Lukkarila *Dance for 100 Ways to Stumble* című óráján, amely a játékosságot, az esetlegességet és a kreatív kockázatvállalást helyezte előtérbe. A modern, posztmodern és kortárs technikák szabad kombinálása lehetőséget adott új mozgásformák kipróbálására, és az alkotói reflexió elmélyítésére. Nagy öröm volt az órát végigcsinálni, nem a megszokott vezetői pozícióból létezve: figyeltem, hogyan épül fel az óra, milyen a dinamika és dramaturgia, hogyan marad fenn a figyelem, és milyen atmoszférát teremtenek a tanárok. Ez a tudatos figyelem nagy lendületet adott saját óráim újragondolásához és pedagógiai gyakorlataim fejlesztéséhez.

Malcolm Manning *The Tuning Class* című órája a mély somatikus felfedezésre épült, a testi jelenlét és a figyelem finomhangolására koncentrált, lehetőséget adva arra, hogy a test és a környezet kapcsolatát más dimenzióból érzékeljem, és inspirációt kapjak az érzéki tudatosság pedagógiai integrálásához.

Anna Prokopová *Thread(form)s of Becoming* című workshopja a mozgásrétegek és az érzéki figyelem kollektív kutatására épült; az órán való részvétel során lehetőségem nyílt a térbeli és mozgásbeli összefüggések tudatosítására, valamint az érzéki és intellektuális megközelítések összekapcsolására. Figyelni az óra dramaturgiáját, a dinamikát és a ritmust, valamint az együttműködésben kialakuló atmoszférát rendkívül inspiráló volt, és a tudatos jelenlét és reflektálás nagy lendületet adott saját óráim továbbfejlesztéséhez. A Tanzquartier Wien *NOBODY: Now Bodies* szemináriuma az embodiment, vagyis a test mint a tudás és megértés aktív eszköze fogalmát vizsgálta, a gyakorlatok révén a testet nem csupán vizsgálati tárgyként, hanem aktív tanulási eszközként tapasztalhattam meg, ami erősítette a testközpontú pedagógiai és alkotói szemléletet.

A hét során három előadást láttam, amelyek mind a kortárs tánc és performansz határait feszegették, különböző megközelítésekből:

- **Tino Sehgal – This Variation:** Immerzív előadás, ahol a nézők a koreográfia részévé válnak, a táncosok ritmus, közelség, hang és beszéd segítségével alakítják a teret, és a néző figyelve aktívan befolyásolja az előadás dinamikáját.
- **ANDREA VEZGA ACEVEDO, IRIS OMARI ANSONG, MIRABELLA PAIDAMWOYO* DZIRUNI, MANGORANGES, CHERELLA GESSEL: ANTI-MUSE – to those yet to come:** Kollektív performansz, amely a Black Atlantis történetét és az anti-múzsza

figuráját mutatja be, a Twerk és Whine mozgáskészletekre építve, a diaszpórikus jövőkre és a nemkonformista erőkre fókuszálva.

- **LIFT Tanzkollektiv – BIOFUXX:** Öt queer, crip és migráns test nemlineáris biográfiáit dolgozza fel, interaktív és multiszenzorális élményt teremtve, a nézők bevonásával és a közösségi testek, térhasználat és hozzáférhetőség hangsúlyozásával.

Számomra Tino Sehgal *This Variation* című darabja volt a program legkiemelkedőbb élménye, annak ellenére, hogy nem egy friss munka, hanem közel tíz éve, 2012-ben készült. A nézők egy sötét térbe kerültek, ahol körülbelül egy órán keresztül a táncosok, előadók hangját, énekét és mozgását érzékeltük. A darab dramaturgiája rendkívül finom: a térben időnként rövid ideig felbukkanó fények irányították a figyelmünket, de sosem dominálták az élményt.

A sötét tér és a finom fények váltakozása, valamint a hangok és mozgások szimultán jelenléte különleges orientációs és érzékelési tapasztalatot nyújtott. Az előadás során a néző saját figyelmét és jelenlétét vált aktív részévé a performansznak: mindenki érzékelése, figyelmét befolyásolta, hogyan bontakozik ki a koreográfia.

A program részeként megtekintettem Marina Abramović kiállítását is. Bár nem a kedvenc művészem, mégis elkerülhetetlen, hogy ismerjem munkásságát a performansz szempontjából; érdekes volt egyszerre látni a nagyon különböző munkáit és médiumait, miközben mindegyik szoros kapcsolatban áll a test kifejezőerejének és a performativitás vizsgálatával.

A hét során a gyakorlat és az elmélet szervesen kapcsolódott egymáshoz az órák, workshopok, szemináriumok, előadások és az azok utáni beszélgetések révén. Ez a folytonos váltakozás lehetővé tette, hogy ne csupán passzív szemlélőként vegyek részt, hanem a tapasztalatokat azonnal reflektáljam, és új perspektívákból vizsgáljam saját pedagógiai és alkotói munkámat.

A szerzett komplex élmények gazdagították szakmai praxisomat, és elősegítették az alkotói kísérletezés, a kreatív reflexió és a pedagógiai szemlélet elmélyítését. Tanárként és alkotóként megerősítettek abban, hogy a nemzetközi szakmai programokon való részvétel alapvető a folyamatos fejlődéshez, az inspirációgyűjtéshez, valamint a fenntartható szakmai élet kialakításához a kortárs tánc területén.

Ezek az élmények új lendületet adtak saját óráim megújításához és szakmai praxisom továbbfejlesztéséhez.